

Utenriksminister Jonas Gahr Støre

Sosialistisk Venstrepartis
stortingsgruppe

Vår dato: 23.05.2011

Vår ref.:

Deres dato:

Deres ref.:

Mangel på hjelp til nordmenn i nødssituasjoner fra den pakistanske ambassaden

Mennesker er på sitt mest sårbare når de mister sine nærmeste familiemedlemmer. Midt sjokket og sorgen trenger de trøst, bistand og assistanse. Ikke avvisning og behandling som fører til frustrasjon, uverdighet og stor fortvilelse. Jeg er sikker på at utenriksministeren deler mitt syn at i slike situasjoner skal systemer og byråkratiet bistå mennesker og ikke motarbeide dem.

Andre gang på kort tid, er jeg gjort kjent med at nordmenn er blitt avvist og motarbeidet av den pakistanske ambassaden i Oslo, timer etter de hadde mistet et familiemedlem.

Lørdag den 14. mai, 2011, ble norsk statsborger Fazal Dad drept i Pakistan mens han var på ferie. Hans fire døtre og en sønn, alle norske statsborgere, befant seg i Oslo, og ville delta i hans begravelse i Pakistan. Etter muslimsk skikk skulle begravelsen foretas innen få timer.

Samme dag som dødsfallet, gikk et direkte fly til Pakistan. Familien skaffet seg billetter, men trengte besøksvisum til Pakistan. Det ble gjort mange forsøk på å komme i kontakt med den pakistanske ambassaden, uten å lykkes. De eneste de kom i kontakt med var staben på lavere nivå. De ble gjort kjent med situasjonen og ble bedt om å orientere sine overordnede. De ansvarlige tok aldri kontakt med den sørgende familien for å utstede visum. Frustrasjonen økte i takt med at tidspunktet for flyavgangen nærmet seg. Til slutt kom Pakistan International (flyselskapet) dem til unnsetning, og lot den sørgende familien fly uten visum. Familien skaffet seg et nødvisum på flyplassen i Islamabad.

Tilsvarende situasjon oppsto lørdag den 20. mars i år. Zeshan Sarwar fikk melding om at hans lille sønn døde brått i Pakistan. Den sørgende faren forsøkte alt han kunne for å komme i kontakt med ambassaden for å få et nødvisum. Han fikk ingen bistand. Til slutt kontaktet han meg. Jeg kontaktet ambassadøren, som sørget for at denne sørgende faren kunne delta i sin sønns begravelse.

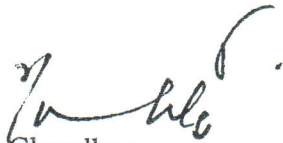
Men hvor mange mennesker kjenner meg eller ambassadøren og kan "redde" seg ut av situasjonen ved hjelp av dette? Og hva kan andre gjøre hvis og når de blir rammet av en tilsvarende situasjon?

Som sagt: Jeg har hørt mange slike historier i løpet av de siste månedene. Jeg har tatt dem opp med de ansvarlige i den pakistanske ambassaden. Der i gården er det dessverre ingen forståelse og innlevelse i folks problemer og situasjon.

Som utenriksministeren er kjent med var jeg i Pakistan i mars. Jeg tok problemstillingen opp med to relevante statsråder i Pakistan. Jeg ble lovet bot og bedring, og innenriksministeren prisverdig utstedte direktiv hvor pakistanske ambassader verden rundt ble pålagt å utstede visum i krisesituasjoner. Det ser imidlertid ikke ut til å ha gjort noe inntrykk på den pakistanske ambassaden i Oslo.

Siden det dreier seg om nordmenn i sin mest sårbare situasjon, vil jeg be utenriksministeren å ta saken opp med Pakistanske myndigheter. Det må lages rutiner og systemer som gjør det mulig at mennesker i slike situasjoner kan få hjelp. Som sagt; systemer og byråkratiet må hjelpe mennesker, ikke avvise og motarbeide dem.

Vennlig hilsen,

Akhtar Chaudhry
Stortingets fjerde visepresident (SV)